

Užitečné účtování

1 – 60 – 24 – 1440 – 168 – 365 – 8760

Nebývá zvykem, aby článek začínal řadou čísel, ale zde uvedená čísla nejsou nahodilá. Týkají se tématu, nad kterým se chceme zamyslet, a každé z nich něco znamená. Tři nebo čtyři z nich vám hned na první pohled něco napoví, zatímco nad některými se zamyslíte a možná s tužkou v ruce nebo s kalkulačkou budete pátrat po jejich významu.

Úplné rozluštění nechám na každém čtenáři, ale nápovědou prozradím, že se jedná o měrné jednotky vzácného daru, který každému z nás byl svěřen. Je to dar, ze kterého pro svou potřebu soustavně uždibujeme a který často neuváženě konzumujeme. Ano, když k číslům dosadíme minuty, hodiny, dny nebo roky, porozumíme, jakou hodnotu vyjadřují. Jejich společným jmenovatelem je ČAS.

Že jde opravdu o vzácný a pro někoho mnohdy nedostatečný dar, to dokazuje dnes už okřídlené úsloví, které tak často slyšíme nebo sami opakujeme: Nemám čas!

Proč tento obvyklý postesk? Kde je příčina, že se čas ztrácí? Ve které oblasti našeho života se jeho nedostatek nejvíce projevuje? Dá se s tím něco dělat?

Někdy někdo zdůvodňuje uspěchané jednání a říká, že dohání čas. Jak nesmyslná vytáčka to je. Vždyť je jasné, že čas, který jsme ztratili, který je již na námi, nelze nalézt a vrátit. Ztracený čas je ztracený jednou provždy, a proto je zbytečné nad ním plakat. Ten už nemáme ve své moci, s ním už nic neuděláme. Vždy se musíme chopit toho, co ještě držíme v ruce, co nám patří, co můžeme ještě utvářet. Pro takovou chvíli a situaci je na místě připomenout si výzvu apoštola Pavla, se kterou se obrátil na efezské křesťany: „Nepromarněte tento čas!“ (5,16) Kraličtí překladatelé jeho pobídku přeložili slovy *vykupujte čas*.

Když Pavel psal tato slova, tak jistě nevěřil, že by lidé pro sebe mohli získat zpět čas, o který nějakým způsobem přišli. Ze souvislosti celé kapitoly je jasné, že to také není vybídka, aby se efezští věřící snažili získat více času pro své vlastní záliby nebo pouze pro svůj prospěch. Jeho dopis je adresován církvi a rady v něm sledují především její užitek, protože z prospěchu církve budou mít užitek všichni.

Zmíněný Pavlův verš si zvolil za základ kázání věhlasný americký kazatel a misionář mezi Indiány Jonathan Edwards (1703-1758). Třebaže svůj výklad formuloval jazykem osmnáctého století, jeho myšlenka neztrácí ani dnes na pravdivosti a aktuálnosti. V zachované sbírce jeho kázání čteme toto vysvětlení: „Čas je proto tak vzácný, že nám nabízí příležitost k úniku z věčné bídy a utrpení do neskonaleho dobra, věčné blaženosti a slávy. V tom je skryta jeho nepostižitelná hodnota.“

Kdosi použil trefné přirovnání, když řekl, že čas každého z nás je jako bankovní konto, na které nám Bůh každý den posílá příspěvek, ze kterého čerpáme a žijeme. Je pravda, že ve dvaceti, třiceti nebo čtyřiceti letech se málokdo zajímá o výši svého „časového konta“. Ovšem s přibývajícimi roky se člověk neubrání otázce, jak dlouho ještě budou tyto Boží dotace přicházet.

Nejde však jen o to, že každý den z Božího příspěvku žijeme. Zmíněná Edwardova poznámka by nás měla vést k tomu, abychom si každý den kladli otázku nejdůležitější: Jak a k čemu darovaný čas využíváme?

Ohlédněme se zpět třeba na včerejší den, nebo na celý uplynulý týden. K čemu jsme Boží příspěvek využili? Kolik jsme investovali do věčných hodnot, a kolik do časných zájmů? Vložili jsme všechnen čas pouze do uspokojení svých zájmů, nebo jsme z něj využili také něco pro rozšíření Boží slávy a jeho království? Kterou měrnou jednotkou bychom mohli poměr těchto dvou oblastí označit? Stačily by sekundy, minuty, nebo bychom mohli uvést i hodiny?

Jestliže Pavel vyzývá k odpovědnému nakládání s časem, pak má na mysli především skutečnost, že i Bůh vede evidenci o tom, jak s jeho darem nakládáme. Kolik času si denně vyhradíme k tomu, aby nám mohl něco sdělit z knihy, kterou pro nás nechal napsat? Kolik hodin týdně řešíme různé životní otázky s lidmi a kolik minut nám stačí, abychom je předložili jemu, jako nejlepšímu rádci?

Když už jsme se v úvaze o užívání času obrazně posunuli do oblasti účtování, sestavme si malou rozvahu, abychom zjistili, jak jsme s časem hospodařili třeba minulý týden. Na list papíru si do sloupce napišme naše aktivity: práce – osobní hygiena – odpočinek – spánek – četba novin a časopisů – televize – internet – běžná konverzace s přáteli – četba Bible – modlitba – duchovní rozhovor – a další...

A nyní každý řádek doplňme číslem, které bude označovat počet hodin věnovaných té či oné činnosti. Pokud do záznamu zahrneme všechny týdenní aktivity, pak bychom ve výsledném součtu měli dospět k číslu 168, což je počet hodin celého týdne. Věřte, že výsledný přehled bude překvapující a řekne nám více, než kazatel z kazatelny.

Já to určitě udělám!

Jiří Drejnar